

Hoarding

Een verzameling verhalen

Hoarding

Een verzameling verhalen

Wim Pollen

Eerste druk december 2021
Tweede druk oktober 2023

© Colofon, Wim Pollen, december 2021, oktober 2023.
Hoarding, een verzameling verhalen.
Korte semi-autobiografische verhalen, reisverhalen en fictie.
Dank aan Saskia Pollen voor het kritisch meelezen van de tekst
Drukwerk: Mijnbestseller.nl
Foto auteur: privé archief
Omslag: afbeelding internet

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt zonder toestemming van de auteur (email: polwi70@gmail.com en [Instagram: pollenwim](https://www.instagram.com/pollenwim)).

Inhoudsopgave

Melksanering	7
Padvinderij	9
ALS	13
Kanker	16
Fietsen op z'n Grieks	19
Psychose	24
Hongerklop	28
Nieren	31
Ontwrichting	36
“Rapid cycling”	41
Simon	45
Sint-juttemis	48
Hoarding, twee sprookjes	51
Kerkhof	73
Birdie	77
Al dente 1	79
Terug naar Varadero	82
De kunst van het omrijden	85
Verhaal	88
Een kring om de zon	90
Pandemie	93
Doppler	97
“Filosofische” overpeinzingen	99
Fragmenten	104
Al dente 2	106
His master’s voice	109
De blauwe dood	112
Wrijven	117
Intensief	121
Ameland revisited	125
Zus	127
Betuwe	130
Willem	132
Bij het rechte einde	134
Gîtes d’Etappe	138

Melksanering

Op 1 april 1959 betrokken wij de benedenwoning aan de Klimopstraat 50, naast de poort naar de Klimophof. Tòt die tijd woonden wij op de Mient 151, vlak bij het poortje dat toegang gaf tot het Gagelplein.

In de Boksdooornstraat, zijstraat van de Mient, dicht bij de poort waaronder door de enige toegang voor verkeer naar het Gagelplein liep, was de winkel van Roodenburg, onze melkboer.

De melkboer bezorgde aan huis. Uit grote vaten op zijn bakfiets goot hij de melk over in zijn metalen 1-literkannen om die vervolgens in de pannen uit te schenken die hem werden aangereikt door de huisvrouwen. Zoveel als besteld. Later pas kwam de melk in van die dikke glazen literflessen. En nog later in plastic zakken die in een plastic schenkan pasten. Tegenwoordig komt melk, yoghurt en vla in kartonnen verpakkingen met schenkopening.

De melkboer was een bekende figuur in de buurt en hij maakte altijd een praatje, ook met ons, kinderen, als dat zo uitkwam. Bij de geboorte van mijn broertje op 15 mei 1952 kreeg mijn moeder een kwartliterflesje room cadeau (met een goudkleurige capsule als dop) "om aan te sterken". En als de melkvoorraad op zondagavond was uitgeput, bijvoorbeeld omdat er veel visite was geweest die koffie met melk had gedronken of als de melk zuur was geworden door gebrek aan een koele opslagplaats, dan werden wij naar de winkel om de hoek gestuurd om te zondigen tegen de strenge winkelsluitingswet.

Toen we verhuisden naar de Klimopstraat hoefden we geen afscheid te nemen van melkboer Roodenburg, want die bleef als vanzelfsprekend aan huis bezorgen.

Oom Jan, de broer van mijn moeder, had een nieuwe baan.

Hij raakte betrokken bij de melksanering in Den Haag (die medio 1961 van kracht werd; een manifestatie van de steeds toenemende regelzucht van de overheid). Dat hield in dat er regels werden gesteld aan de omvang van een melkwijk. De melkboeren mochten niet meer overal aan huis bezorgen. Overtreding van die regel kon worden beboet. Zodra die saneringsregels van kracht waren was onze melkboer in overtreding. Weliswaar was de afstand van zijn melkhandel tot onze nieuwe woning hemelsbreed niet groot, de grens van zijn melkwijk was onverbiddelijk getrokken bij de Laan van Meerdervoort. Oom Jan wist van deze illegale praktijken, maar hij voelde zich niet geroepen om in te grijpen. Hij vond dat er een verschil is tussen het opstellen van regels en het controleren op de naleving ervan.

Melkboer Roodenburg bracht het er met een waarschuwing vanaf toen hij betrappt werd terwijl hij zich met zijn melkkar aan de verkeerde kant van de Laan van Meerdervoort bevond. Hij besloot de relatie met ons te verbreken. We namen afscheid niet zonder spijtgevoelens.

Onze nieuwe melkboer aan de Azaleastraat (zijn naam is mij ontschoten) bleek zich gelukkig ook niet zoveel van de winkelsluitingswet aan te trekken. Wij konden, töt de introductie van een koelkast, onze melktekorten buiten sluitingstijd bij hem aanvullen, mits goed verstopt in een boodschappentas.

Padvinderij

Hoewel we vaak voetbalden buiten op de Mient en Jantje B. lid werd van een voetbalclub, besloot ik na een kennismaking bij Westerkwartier niet op voetballen te willen. Ik koos voor de padvinderij. Dick R. en Rudi K., jongens uit mijn klas op de Christelijke Montessorischool in de Abeelstraat, werden ook lid.

De keus viel op de ds. Fergusongroep no. 84. Waarom die keus werd gemaakt weet ik niet meer. De ds. Fergusongroep no. 10 bestaat nog steeds en heeft zijn clubhuis op de Muurbloemweg tegenwoordig. Groep no. 84 is daarin opgegaan, zo heb ik mij laten vertellen. De beweging heet niet meer padvinderij, maar scouting naar Engels voorbeeld van de oprichter sir Baden-Powell.

Akela van Buren en Raksia, zijn vrouw zowel in het verhaal van Kipling als in de "echte" wereld, leidden de troep welpen met als thuisbasis een kelder onder de school aan de Cederstraat.

Tijdens de zaterdagmiddagen waren er allerlei activiteiten. Zowel binnen als buiten. Buiten deden we spannende spelletjes zoals vlag veroveren of spoorzoeken. Binnen leerden we diverse vaardigheden waarvoor we dan een insigne konden verdienen (bijvoorbeeld persoonlijke hygiëne, spoorzoeker, waterrat, vlaggenseinen, morse-seinen, schiemannen en houtbewerking).

Die insignes werden dan op de mouw van je uniform genaaid. Het stimuleren van de onderlinge competitie werd bepaald niet geschuwd. Op je petje (groen met gele biezen en een klein klepje), naast het wolveninsigne, kon je 1 of 2 sterren verdienen met het goed uitvoeren van basisvaardigheden, zoals kennis van de welpenwet, omgaan met een kompas, het leggen van knopen en het correct salueren. Die sterren stonden symbool voor het openen van de ogen van de welpen terwijl ze ouder worden.

De troep bestond uit nesten die aangeduid werden met een kleur. Mijn gehele welpentijd behoorde ik tot het grijze nest. Promotie maken kon ook. Van gewoon lid van het nest tot helper (1 gele band op je mouw) en uiteindelijk de leider van het nest, de gids, die 2 gele banden kreeg op zijn mouw. Ook tussen de nesten onderling stond de competitie in hoog aanzien door elkaar beconcurrerende partijen te vormen in allerlei spelvormen.

Zelfs bij de ieder voorjaar terugkerende goede-doel-actie, "een heitje voor een karweitje", waarbij er allerlei klusjes moesten worden uitgevoerd (ramen zemen, auto wassen, boodschappen doen, grasmaaien, straatje aanvegen) in de buurt voor een geringe (minimaal een heitje=kwartje, maar liever meer) vergoeding, was het zaak de andere nesten de loef af te steken met een hoger eindbedrag.

In de zomervakantie was er altijd een zomerkamp. Dan verbleven we een week in een soort schuur ergens op de Veluwe. We sliepen op strozakken en moesten iedere ochtend appèl houden bij de vlag. Gezamenlijke maaltijden buiten dan wel binnen afhankelijk van het weer. Corvee, zoals schoonmaken of aardappels schillen. Verder nog meer spannende spelletjes, nachtwandelingen en kampvuur.

We werden te oud voor de welpen en moesten over naar de verkenners. Grotere en oudere jongens. Andere uniformen met hoeden in plaats van petjes en patrouilles in plaats van nesten. Patrouilleleiders (pl) en assistent-pl'ers. Geen akela meer, maar een hopman met vaandrags. Het Kiplingverhaal werd ingeruild voor de semi-militaristische structuur van sir Baden-Powell geïnspireerd op het Britse leger tijdens de Boerenoorlog.

En we verhuisden van de kelder naar de zolder van hetzelfde schoolgebouw; onder de hanenbalken. Verder veranderde er niet echt veel. Alles een beetje stoerder en

harder. Tijdens de zomerkampen werd er gekampeerd en moest er zèlf gekookt worden op houtvuur dat geconstrueerd was door een veilige kookplaats te “sjorren”, afhankelijk van de begroeiing als grondvuur of tafelvuur. Op Sint Jorisdag werd er gemarcheerd, waarbij de pl een vaandel droeg. Dit had verdacht veel weg van wat er later tijdens diensttijd van je werd verwacht op het exercitieterrein van de kazerne.

Om de mondiale saamhorigheid van de verkenners te onderstrepen en te vergroten was er eens in de 4 jaar ergens ter wereld een jamboree:

De wereldjamboree is een grote bijeenkomst van scouts (voorheen padvinders) in de leeftijd van 14 tot 17 jaar uit landen verspreid over de gehele wereld. Dit wordt iedere vier jaar georganiseerd in een ander land. De eerste jamboree vond plaats in 1920 in de Olympiahallen in Londen.

De wereldjamboree werd tweemaal in Nederland gehouden; in 1937 in Vogelenzang en in 1995 in Biddinghuizen.

Dan werden wedstrijden gehouden in het construeren van torens van hout en touw en er waren wedstrijden vaandelzwaaien. Ik herinner mij vaag dat een jongen van onze groep, Jaap, daar een keer naar toe zou gaan. In 1959 of zo, maar dat zal wel niet, want toen werd de wereldjamboree in de Filipijnen gehouden. Zeker is dat hij in 1963 met het afvalbedrijf van zijn vader mee is geweest naar Skopje; om te helpen na de mijnramp die daar had plaatsgevonden.

Dat waren de nadagen van mijn lidmaatschap van de padvinderij. Er kwam meer kritiek op het militaristische karakter van de organisatie en ik zat inmiddels op de HBS. Het was niet stoer meer om padvinder te zijn....

Padvinderij heet tegenwoordig “scouting”. De structuur en de activiteiten zijn vrijwel onveranderd, maar de gelijkenis met een semimilitaire organisatie is volledig verdwenen.

ALS

Zij lag op een kamertje helemaal aan het einde van de gang. Alleen. Toen ik haar leerde kennen kon zij nog spreken, zij het nauwelijks verstaanbaar. Haar overige motoriek was al aangetast in een vergevorderd stadium. Inmiddels rolstoelafhankelijk en aangewezen op hulp bij het wassen en aankleden. De functie van haar armen bleef lang redelijk, ook toen zij al niet meer kon spreken en zij aangewezen was op een "Canon Communicator", een apparaat waar zij woorden mee kon typen die dan, als bij een telex, tevoorschijn kwamen op een smalle strook papier.

Zij was jong, leuk om te zien en afgestudeerd econoom of bedrijfskundige, daar wil ik vanaf zijn. Aardig was zij ook en nooit chagrijnig ondanks het noodlot dat haar had getroffen. Thuis wonen ging al lang niet meer. Zij kon niet meer naar haar werkplek op het departement, al deed zij nog wel een poosje werk dat haar aangeleverd werd door haar chef.

Haar noodlot heette ALS.

ALS (Amyotrofische Lateraal Sclerose) is een neurologische aandoening) die verlamming van alle (dwarsgestreepte) spiergroepen tot gevolg heeft en die onherroepelijk tot de dood leidt door verstikking bij uitval van de ademhalingspielen. Of, bij de bulbaire vorm, door verslikking door verlamming van de spieren die nodig zijn voor de spraak- en slikfunctie.

"Opwaaiende zomerjurken" van Oek de Jong was nèt uit en is het laatste boek dat zij heeft gelezen voordat zij vroeg om verlossing uit haar ongeneeslijk lijden.

Het stond er echt, op dat smalle strookje papier: "Laat me niet stikken alsjeblijft".

In die tijd was de discussie over euthanasie en hulp bij zelfdoding nog niet zo breed maatschappelijk als tegenwoordig, maar in medische kringen was het wel degelijk een actueel onderwerp.

Kan een dokter voor God spelen of ben je een ordinaire moordenaar wanneer je een patiënt verlost uit ondraaglijk en ongeneeslijk lijden? Ook al heeft die patiënt daar zelf om gevraagd. Hoe kom je met je geweten in het reine?

Uit jurisprudentie was een aantal regels gedestilleerd, de zgn. Rotterdamse richtlijnen naar een recente uitspraak in een euthanasiezaak door de Rotterdamse rechtbank. Het kwam er vooral op neer dat er een geschreven wilsverklaring van de patiënt moest zijn en dat de diagnose bevestigd moest zijn door een specialist, waarbij tevens de ondraaglijkheid en onomkeerbaarheid van het lijden was vastgesteld. Een melding bij de Officier van Justitie van het voornemen om een euthanasie uit te voeren werd ten zeerste aangeraden!

En dan het technische aspect. Een dokter is erop getraind om te genezen; niet om te doden. Dat laatste leer je niet op de universiteit.

In die tijd, de vroege jaren '80 van de vorige eeuw, genoot een anesthesist, wiens naam herinnerde aan een hoge rang bij de Marine, landelijke bekendheid vanwege zijn adviezen over de techniek van het stilleggen van ademhaling en hartslag. Wanneer dat duurzaam gebeurt heeft dat altijd de dood tot gevolg. Die lichaamsfuncties hebben niet voor niets de kwalificatie "vitaal".

We overlegden met de neuroloog en met de internist. We overlegden met haar ouders en ook met haar vriend. We peilden de mening van het verplegend personeel en we vroegen advies van de apotheker. Intussen bleef zij bij haar

verzoek; zij veranderde niet van mening en zij gaf aan naar de dood te verlangen.

Een zondagavond. De Officier van Piket was getipt over ons voornemen. Twee dokters en twee ervaren medewerkers, ziekenverzorgenden die haar goed kenden.

Ik werd niet van mijn bed gelicht of in de boeien geslagen, maar de maandagochtend kreeg ik wel het verzoek (!) mij te melden op het politiebureau. "Maakt u maar eerst uw spreekuur af, dokter". Twee rechercheurs vroegen mij het verhaal vanaf het begin te vertellen. Het lichaam was in beslag genomen voor een gerechtelijk onderzoek, vertelden zij mij. Pas wanneer de uitslag daarvan bekend was zou de Officier van Justitie bepalen of er tot vervolging zou worden overgegaan. Mijn vervolging, wel te verstaan. In de tussentijd mocht ik gaan. "U hoort nog van ons, dokter".

Zij was al weken geleden begraven toen ik te horen kreeg dat de zaak was geseponeerd. Geen vervolging. Jaren later bleek de zaak echter geenszins vergeten toen een verklaring omtrent het gedrag (VOG), die een nieuwe werkgever noodzakelijk vond, pas na lang wikken en wegen door Justitie voor mij werd afgegeven.